

ДИН КОМИЛ АСТУ ПАЙРАВИ

[Тоҷикӣ – Tajiki – طاجيکيّه]

Солеҳ ибни Фавзон ал-Фавзон

Таҳия: islamhouse.com

2013 - 1434

IslamHouse.com

الدين كامل والتمسك به مطلوب

«باللغة الطاجيكية»

صالح بن فوزان الفوزان

إعداد: موقع دار الإسلام

2013 - 1434

IslamHouse.com

ДИН КОМИЛ АСТУ ПАЙРАВИ

Эй мўъминон!

Аз Худованд битарсед ва дониста бошед, ки зиндагии уммати мусалмон танҳо ва танҳо бо Ислом аст.

Бақои ин миллат дар муҳофизати ин дин ва фанои он дар тарки ин дин аст.

Ин миллат пойдор аст, то замоне, ки ин дин дар дили ўст ва нобуд мегардад, агар дар дилашон аз ин дин чизе намонад.

Ин дастури ҳаёт ва низоми онҳост ва он сарчашмаи ифтихору иззати ўст ва Ислом хулосаи тамоми динҳо ва поёни он аст.

Худовандмефармояд:

﴿ شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ ﴾ [الشورى: ١٣]

"Худованд бароятон динеро машрўъ гардонидааст, ки ба он Нўҳро васият карда буд ва ҳамоне, ки ба сўи ту ваҳй шудааст ва ҳамоне, ки ба он Иброҳиму Мўсою Исоро васият карда будем, ки ин динро барпо доред ва дар он тафриқа эҷод нақунед. Барои мушрикин вазнин мешавад, ин ки ту онҳоро ба он даъват мекуни. Худованд барои худ ихтиёр

мекунад ҳаркиро бихоҳад ва ҳар киро хост, ба сӯи худ ҳидоят мекунад"

Сураи Шӯро, 13

Паёмбари Ислом ҳазрати Муҳаммад (с) хотами паёмбарон ва имоми мурсалин аст, ки бо он неъмат пурра гардид ва торики ба рӯшноӣ мубаддал гашт ва ҳама ғамҳо кушода шуд.

Худованд мефармояд:

﴿لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ ءَايَاتِهِ ۖ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِن كَانُوا مِن قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿١٦٤﴾﴾ [ال

عمران: ١٦٤]

"Худованд миннат гузоштааст болои мӯъминон ба ин, ки дар байни онҳо расуле аз худашон фиристода аст, ки барои онҳо оятҳои ӯро тиловат намуда, покашон месозад ва онҳоро китобу ҳикмат меомӯзонад, агарчи онон пеш аз ин дар гумроҳии ошкор буданд"

Сураи Оли Имрон, 164

Дар ягон уммате монанди Муҳаммад (с) фиристода нашуда буд ва он чи ба Муҳаммад (с) дода шудааст, барои ҳеч паёмбаре дода нашуда буд. Уммати ӯ беҳтарини умматҳост, ки барои мардум бароварда шудааст.

Барои ин уммат чунон хайрҳо дода шудааст, ки ба дигар умматон дода нашуда буд.

Китоби ин уммат беҳтарин китоб аст ва паёмбараш беҳтарини паёмбарон ва пайравони ин дин беҳтарини мардуманд.

Худованд барои мо динашро комил гардонидаст ва неъматашро бар тамои додааст.

Худованд мефармояд:

﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا
فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرَ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمِهِ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣﴾﴾ [المائدة: ٣]

"Имрӯз бароятон динатонро пурра гардонид, неъматамро бар шумо бартамом намуда, бароятон Исломо чун дин пазируфтам. Ҳар ки маҷбур шуда, дар гуруснаги бихӯрад дар ҳоле, ки майле ба тарафи гуноҳ надорад, пас Худованд бахшандаи меҳрубон аст"

Сураи Моида, 3

Эй бандагони Худо!

Ин уммат ҳақ дорад, ки ифтихор ба шариати худ намояд ва бо он бинозад.

Оё сафи онҳо ба ин дин муттаҳид нагашт?

Оё дилҳояшон ба он улфат нагирифт?

Худованд бо ин шариат башариятро аз пастихои зиндаги раҳо сохт ва онҳоро ба қуллаҳои шарофат баровард.

Онҳоро аз хорию бандаги ба иззату каромат расонд.

Эй мардум!

Ҳақиқати ин дин чун нурест дар чашмҳо ва салоҳест дар ботину зоҳир ва ростист бо Худованд ва ростист бо мардум.

Ҳар ки дар бораи он бештар маълумот пайдо кунад, ба ҳамон андозаи онро бештар эҳтиром менамояд.

Ислом дар ҳар ҷое, ки густариш пайдо кунад, ҳамроҳи худ фазилатҳоро меорад. Карам ва поки осори он, шуҷоату иззат самараи он аст.

Хислатҳои баландро дорост ва ахлоқи нақӯро соҳиб аст, ин ҳамаро дар нафсҳои пайравонаш тавассути васиятҳои Қуръон ва гуфтаҳои Паёмбар (с) ҷой медиҳад.

Бо ақидаи соф ва имони амиқ манораҳои илҳодро вайрон намуда, пояҳои бутпарастиро нобуд сохт. Ислом ибодатҳои мустаҳкаме дорад, ки ҳама бидъат ва хурофотро барҳам мезанад ва ба муқобили ҷодугарону фолбинон мубориза мебарад.

Илова бар ин, Ислом дорои муомилаҳои одилона дар ҳама шууни ҳаёти зиндагист, ки дар зиндаги ҳеҷ хайреро нагузоштааст, магар ин ки ба он амр намудааст ва бадиеро тарк накардааст, магар ин ки аз он хушдор додааст.

Дар бораи ҳар ҷи буд ва ҳар ҷи то рӯзи қиёмат хоҳад шуд, хабар додааст.

Ҳазрати Абузар (р) мефармояд:

"Паёмбар (с) дар байни мо буд ва ҳеҷ паррандае дар осмон пар намезад, магар ин ки дар бораи он бароямон маълумот дода буд"

Табаронӣ

Бо ин дин ҳуқуқхоро ҳифз намуд ва аҳкомро барпо кард, аз рӯи адолату баробари ва эҳтироми ҳуқуқи омма ва хосса.

Бо ин дин манфиатҳо ҷалб шуда, ғасод дур карда мешавад ва урфу одатҳо ба эътибор гирифта мешавад.

Ислом тамоми ҷанбаҳои зиндаги, ақида, ибодат, оила, муомилаҳо, ҳудуд, ҷиноятҳо, алоқаи ҳоким ва раъият, ҳуқуқҳои волиён ва имомонро шомил аст. Ислом қоидаҳои муомиларо бо ғайри мусалмонон баён намуда, суннатҳои фитриро низ ба назар гирифтааст.

Ин дин сабабҳои шикасти миллатҳо ва фанои онҳоро зикр намудааст.

Ислом роҳи пандгириро барои ақлҳои солим арз намудааст ва тамоми таассубҳои ҷинси ва миллиро маҳв намудааст.

Паёмбар (с) мефармоянд:

"Шумо ҳамагон аз одамед ва одам аз хок аст, араб бар аҷам ва сурх бар сиёҳ ҳеҷ фазилате надорад, магар ба тақво"

Аҳмад ва Тирмизӣ

Ислом сарчашмаи миллатҳо ва асоси динҳост.
Ислом бартамом, аҳкоми одилона ва идоракунии
хирадмандона ва сиёсати ҳақимона аст.

Худованд мефармояд:

﴿ مَا فَرَطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴿٣٨﴾ [الانعام: ٣٨]

"Мо дар ин китоби худ чизеро фаромӯш
накардаем"

Сураи Анъом, 38

Худованд боз мефармояд:

﴿ وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِي كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِّنْ أَنفُسِهِمْ وَجِئْنَا بِكَ شَهِيدًا عَلَىٰ هَٰؤُلَاءِ
وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيِينًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿٨٩﴾ [النحل:

[٨٩

"Ва рӯзе, ки мо дар ҳар уммате шоҳидеро аз
худи онҳо бармехезонем ва туро барои ҳамагон
шоҳид қарор медиҳем. Ва барои ту китобе нозил
намудаем, ки он баёнғари ҳама чиз мебошад ва
роҳанмою раҳмату мужда барои мӯъминон"

Сураи Наҳл, 89

Ҷои дигар Худованд мефармояд:

﴿ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيِينًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿٨٩﴾

[النحل: ٨٩]

"Ва барои ту китобе нозил намудаем, ки он
баёнғари ҳама чиз мебошад ва роҳанмою раҳмату
мужда барои мӯъминон"

Сураи Наҳл, 89

Эй уммати Ислом!

Мусалмонон вақте, ки бо ин дин алоқаи қави доштанд, ба мақсад расиданд, корашон ба танзим даромад ва парокандагияшон ба ҳам омад ва давлаташон пуркувват гардид ва таърих ба ин гуфтаҳо шоҳиди зинда аст.

Вақте, ки ин алоқа коста шуд ва мусалмонон ба танбали рӯй оварданд, оҳиста-оҳиста ба қафо гаштанд ва дар миёни эшон ихтилофот рух дод ва мафҳумҳо дар назарашон гуногун гашт ва ҳақиқатҳо рӯпӯш гардиданд, балки дар миёни онҳо навъҳои гуногуни бидъатҳо мунташир шуд ва як гурӯҳи эшон ибодатро бо ғайри шариати Худованд кардани шуданд ва бо ғайри авомири илоҳи ба ў наздики мечустанд.

Онҳо ҳукми Ислом ва аҳкоми онро фаромӯш карданд ва рӯй ба тарафи ғайри он намуданд ва майл ба тарафи касоне намуданд, ки зулмо пешаи худ қарор додаанд ва ба ҳамин сабаб дар байни онҳо фасоди ахлоқи, нифоқ, фиреб, кина, парокандаги мунташир гардид.

Онҳо ҳозир ва ояндаи худро аз даст доданд ва ба ин ҳаёти дунё қаноат ҳосил намуданд ва пайи хӯрдану нӯшидану хоб рафтан шуданд.

Дигар онҳо барои ба даст овардани фазилатҳо ҳаракат накарданд ва дар чустуҷӯи ахлоқи зебо нашуданд ва ҳама зебоиро дар душманони худ

мебинанд, агарчи он бо аҳкоми шариат муҳолиф бошад.

Худованд мефармояд:

﴿ أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴾

[المائدة: ٥٠]

"Оё онҳо ҳукми чоҳилиятро меҳоҳанд? Барои гурӯҳе, ки яқин доранд, чи касе аз Худованд беҳтар ҳукм мекунад?"

Сураи Моида, 50

Эй бародарони роҳи Худо!

Дин калимае нест, ки бар забон ронда шавад ва ба зоҳир амал кардану дар асл поймол кардани ҳуқуқу адо накардани вазифаҳо нест. Мусалмонони зиёде ҳастанд, ки қавонини ҳаёти дунёро намедонанд ҳамчуноне, ки аз қавонини ин дин беҳабаранд.

Ҳар миллате, ки меҳоҳад аз ғафлат бедор шавад ва ба тараққиёт расад, бояд ба Худои худ рӯй овад.

Роҳ сафеду равшан асту то ба имрӯз маҳфуз аст. Паёмбар (с) барои мо ду чизро гузошт, ки агар ба онҳо даст занем, ҳаргиз гумроҳ намешавем.

Китоби Худо ва суннати худро гузоштааст.

Бояд доништа бошем, ки он заъфу нотавоние, ки ба уммати Ислом расидааст, зодаи як моҳ ва як сол нест.

Фаластини азиз, Ироқи маҷрӯҳ ва Афғонистони

шарифро душманон дар як шабу ду шаб ишғол накардаанд.

Онҳо барои ишғоли инҳо садсолаҳо нақша кашиданд, ки дар ин муддат фарзандони худро тарбия намуданд ва фарзандони моро табоҳ карданд.

Он чиро, ки дар даҳсолаҳо вайрон шудааст, наметавон дар чанд моҳу чанд соли оянда бино кард. Бо кӯшиши содиқона ва нияти пок бояд ба дини худ баргардем ва амали ҳамешаги намоем.

Мо барои нашъунамои як ниҳол чи кӯшишҳо мекунем ва тарбияи наслҳоро меҳоҷем дар чанд рӯзе ба анҷом расонем.

Албатта кор барои доъиён вазнин аст ва масъулият хеле гарон аст.

Худованд мефармояд:

﴿ وَإِذْ يَعِدُكُمُ اللَّهُ إِحْدَى الطَّائِفَتَيْنِ أَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنَّ غَيْرَ ذَاتِ الشُّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ وَيُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُحِقَّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَيَقْطَعَ دَابِرَ الْكَافِرِينَ ۗ لِيُحِقَّ الْحَقَّ وَيُبْطِلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٨﴾ [الانفال: ٧، ٨]

"Ва шумо моил ба тоифае будед, ки қудрат ва силоҳ надоштанд, Худованд меҳоҷад бо суханони хеш ҳақро пойдор кунад ва решаи кофиронро аз бун барканад. То ҳақ собит шавад ва ботил завол пазирад, агарчи гунаҳкоронро хуш наёяд"

Сураи Анфол, 7-8

Вале агар қасд қави ва ниятҳо дуруст бошанду роҳ муайян ва қофила равон бошад, албатта ба мақсад расидан имкон дорад.

Худованд мефармояд:

﴿ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّن بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٥٥﴾ ﴾ [النور: ٥٥]

"Худованд ваъда додааст ба ононе, ки аз байнатон имон оварда, корҳои нақў мекунанд, ки дар рӯи замин онҳоро халифа мекунад, ҳамчуноне ки пешиниёнро халифа карда буд. Ва барояшон он динеро, ки рози шудааст, устувор менамояд ва баъди тарсашон барои онҳо амони мебахшад. Онҳо маро ибодат кунанд ва чизеро ба ман шарик наёваранд. Ва ҳар ки баъди ин кофир шавад, пас онҳоянд фосиқон"

Сураи Нур, 55

Эй мўминон!

Ислом ресмони ин уммат аст ва алоқаи қавиест байни банда ва Худованд, ки бояд ба он мустаҳкам чанг зад.

Охири ин уммат танҳо ба он чизе ба ислоҳ меояд, ки аввали ин уммат ба он ба ислоҳ омада буд.

Аз талаботи имон он аст, ки инсон барои худ андозаҳоеро муайян намояд, ки аз он нагузарад ва

нишонаҳоеро муайян намояд, ки барои расидан ба он талош варзад.

Бе ҳадаф дунболи чизе гаштан на фоидаи дуняви дорад, на ухрави.

Ҳар уммате, ки ҳавову ҳавас ғолиб гардад, вазифаи худро аз ёд мебарад ва мувофиқи хоҳишоти нафс амал менамоянд, намувофиқи роҳнамои илоҳи умматест, ки лоиқи нигоҳдории Худовандро надорад ва набояд бар дӯши ӯ масъулияте ниҳод.

Чи зебост ин шариати мо ва чи бузургу осон аст.

Шариатест пур аз қавонину низомҳо, шариатест дорои асосҳо ва дастуроте, ки метавон ба он рӯй овард, шариатест, ки сарчашмааш Худост ва ҳадафу мақсади он ҳам Худост.

Сарчашмаи он дар назди Худост, ҳадафи он ризои Худост ва мақсади он комёби ба ваъдаҳои Илоҳи.

Эй мӯъминон!

Адои шукри ин неъмат ва сабаби идомаи он дар шукри ин неъмат ва чанг задан ба он ва дар роҳи он сусти накардан аст.

Бояд мусалмон инро бидонад, ки Худованди муттаол ӯро аз байни дигар мардум бо ин хусусиятҳо баргузидааст, пас бояд ӯ барои адои шукри ин неъматҳо ба ин дин чанг занад ва тамоми аҳкоми онро риоя намояд ва фармудаҳои Худоро бо ҷон пазируфта, аз манҳиёташ дури ҷӯяд.

Барои бештар ба хайру баракат расидан инсони мусалмон бояд дигаронро ба ин дин даъват намояд ва инкорро ба таври ҳақимона ва услуби мавъизаи хуб ба роҳ монад, чи ба гуфтор чи ба кирдор ва чи ба забону қалам ва дар ин роҳ бояд кӯшиш намояд, то гуфтораш ба кирдораш мувофиқ бошад ва ҳамеша даъвати ӯ бар асоси ҳидояту илм бошад на ба чаҳлу ғурур.